Trump - kẻ nuốt chửng thế giới

Bởi Frank , 12 Tháng 4 2026

Trump - kẻ nuốt chửng thế giới

Những gì xảy ra vào sáng ngày 8 tháng 4 là một phép màu thực sự. Hoặc có lẽ không phải vậy.

Sự điên rồ trên Trái Đất

“Toàn bộ một nền văn minh sẽ lụi tàn đêm nay.” – Donald J. Trump

Bài viết này có thể kết thúc tại đây, nhưng ý thức về trách nhiệm thúc bách chúng tôi đưa tin về các sự kiện thế giới buộc chúng tôi phải mô tả chi tiết kịch bản sắp sửa diễn ra.

Donald Trump, Tổng thống Hợp chủng quốc Hoa Kỳ, khi đối mặt với một thất bại lịch sử, đã đe dọa hủy diệt nền văn minh Iran hàng ngàn năm tuổi — xin hãy quên đi những người đoạt giải Nobel Hòa bình và những tỷ phú đang nhâm nhi cocktail trong khi các cuộc diệt chủng diễn ra. Chúng ta chỉ có thể ban tặng cho ông ta danh hiệu “Kẻ nuốt chửng các thế giới”, danh hiệu duy nhất mà ông ta sẽ được nhớ đến trong các cuốn sách lịch sử. Với điều kiện là ngày mai vẫn còn một cuốn sách lịch sử nào đó tồn tại.

Một cuộc chiến khu vực với những hệ lụy toàn cầu

Cuộc chiến điên rồ này đã nhanh chóng phát triển thành một xung đột khu vực, với chiến lược trả đũa của Iran mở rộng ra ngoài các cuộc tấn công trực tiếp vào các mục tiêu của Israel và Mỹ. Kuwait, Các Tiểu vương quốc Ả Rập Thống nhất (UAE) và Ả Rập Xê-út đều đã kích hoạt hệ thống phòng không của mình để đánh chặn tên lửa và máy bay không người lái của Iran. Iran đã tấn công cơ sở hạ tầng năng lượng dọc bờ biển vùng Vịnh, nhắm mục tiêu vào trụ sở của Tập đoàn Dầu khí Kuwait, và triển khai các bầy máy bay không người lái chống lại các thành phố Israel, với ít nhất bốn người

thiệt mạng trong một cuộc tấn công vào Haifa ngày 6 tháng 4 năm 2026. Lebanon, quốc gia bị Israel kéo trở lại vào cuộc xung đột bất chấp các thỏa thuận ngừng bắn mong manh vào cuối năm 2024, đã ghi nhận hơn 1.400 thương vong chỉ trong vài ngày.

Các quốc gia vùng Vịnh rơi vào một tình thế nghịch lý về mặt cấu trúc. Một mặt, Ả Rập Xê-út và UAE từ lâu đã coi quyền bá chủ khu vực của Iran là một mối đe dọa sinh tồn và hoan nghênh các mục tiêu chiến lược trong chiến dịch của Mỹ. Mặt khác, cuộc xung đột kéo dài — và đặc biệt là viễn cảnh Iran trả đũa vào cơ sở hạ tầng năng lượng vùng Vịnh — đặt ra rủi ro nghiêm trọng đối với các nền tảng kinh tế của chính họ. Cố vấn ngoại giao UAE Anwar Gargash đã nói rõ sự căng thẳng này: bất kỳ thỏa thuận nào cũng phải đảm bảo quyền tiếp cận eo biển Hormuz, giải quyết chương trình tên lửa đạn đạo của Iran và "giải quyết tận gốc nguyên nhân gây bất ổn" — tuy nhiên, các quốc gia vùng Vịnh đã kín đáo thúc giục Washington không tiến hành một cuộc tấn công trên bộ vào đảo Kharg chính vì họ lo sợ hậu quả từ các hành động trả đũa.

Eo biển Hormuz, nơi trong thời bình có khoảng 20% nguồn cung dầu toàn cầu lưu thông qua, đã trở thành chiến trường trung tâm trong cuộc xung đột này. Việc Iran phong tỏa hiệu quả eo biển này — cho phép đi qua có chọn lọc trong khi, theo các nhà phân tích, thu phí gần đảo Bandar Abbas — đã đẩy giá dầu tăng từ khoảng 73 USD/thùng khi bắt đầu cuộc chiến lên hơn 109 USD/thùng vào đầu tháng 4 năm 2026, tăng hơn 50%. Hội đồng Quan hệ Đối ngoại (CFR) đã mô tả eo biển này là trung tâm đầu não đối với "gần một phần năm nguồn cung dầu mỏ và khí đốt tự nhiên của thế giới", khiến bất kỳ sự gián đoạn nào ở đây trở thành một sự kiện có hệ lụy kinh tế toàn cầu mang tính hệ thống.

Sự xói mòn của các chuẩn mực quốc tế

Tất cả những điều này không diễn ra trong một khoảng trống địa chính trị. Trung Quốc, quốc gia nhập khẩu một lượng lớn dầu thô của Iran và đã đầu tư chiến lược vào Iran trong khuôn khổ quan hệ đối tác chiến lược toàn diện năm 2021, có lợi ích cụ thể và trực tiếp trong việc giải quyết xung đột. Người phát ngôn Bộ Ngoại giao Trung Quốc đã công khai kêu gọi đối thoại và cần phải "dập tắt ngọn lửa chiến tranh", trong khi các biện pháp đồng thời được thực hiện để giảm bớt tác động của cú sốc nguồn cung đối với giá nhiên liệu trong nước.

Và hãy nhớ kỹ điều này: Hoa Kỳ, cùng với các chư hầu của mình, đại diện cho một nền phản văn minh. Để diễn giải lại một số lời bình luận...

Cái bẫy lớn

Tất cả những điều này để lộ một cuộc xung đột được đánh dấu bởi sự khác biệt cơ bản giữa phương tiện quân sự và mục tiêu chính trị, giữa sự dã man (Hoa Kỳ và Israel) và văn minh (Iran).

Hoa Kỳ rõ ràng đã bắt đầu cuộc chiến này với giả định rằng việc loại bỏ Khamenei và phá hủy cơ sở hạ tầng hạt nhân sẽ dẫn đến một sự sụp đổ chính trị nhanh chóng hoặc một cuộc nổi dậy lớn của quần chúng — những điều kiện có thể giúp đạt được một giải pháp ngoại giao nhanh chóng theo các điều khoản của Mỹ. Năm tuần sau, cả hai điều kiện này đều không thành hiện thực. Khả năng phục hồi thể chế của Iran, việc tái lập nhanh chóng bộ máy lãnh đạo tối cao, việc không có các vụ đào ngũ quân sự đáng kể, và năng lực tiếp tục của Lực lượng Vệ binh Cách mạng trong việc tiến hành các hoạt động tiên tiến trong khu vực đều mâu thuẫn với những giả định cơ bản đằng sau cuộc chiến.

Các đồng minh NATO vắng mặt một cách rõ ràng trong liên minh, và Trump đã công khai chỉ trích liên minh này vì thiếu sự tham gia. Chỉ có Ý là tỏ ra phục tùng theo hướng của Washington. Sự cô lập này làm hạn chế cả các lựa chọn quân sự sẵn có lẫn đòn bẩy ngoại giao có thể đạt được, vì một liên minh đa phương sẽ có tính chính danh lớn hơn nhiều trong việc thúc ép Iran hướng tới sự thỏa hiệp.

Vậy giờ thì sao?

Tất cả những gì đã nói cho đến nay đều vạch ra một kịch bản rất nghiêm trọng, thậm chí có thể là một điểm không thể quay đầu. Tuy nhiên, một kịch bản vẫn đặt ra những câu hỏi chưa có lời giải đáp rất quan trọng.

Rõ ràng là Hoa Kỳ và Israel phải bị ngăn chặn. Chừng nào họ còn hiện diện, thế giới sẽ không bao giờ có hòa bình.

Nếu giai đoạn hạt nhân của cuộc xung đột bắt đầu, mọi thứ sẽ không bao giờ như trước nữa. Nó có thể kích hoạt một phản ứng dây chuyền của các cuộc ném bom ở các khu vực khác nhau trên thế giới. Ít có khả năng ai đó sẽ tấn công trực tiếp vào lãnh thổ Hoa Kỳ, ngay cả trong trường hợp xảy ra chiến tranh hạt nhân. Sự thật là chiến tranh hạt nhân không mang lại lợi ích cho ai, và không ai có lợi ích lớn trong việc cứu một quốc gia khác bằng cái giá là chính bản thân mình.

Nga và Trung Quốc sẽ phải đưa ra lập trường. Và không chỉ là một lập trường ngoại giao. Nếu Iran tiếp tục bị tấn công, chúng ta sẽ thấy những hiệp ước, thỏa thuận và quan hệ đối tác nào còn có hiệu lực. Cho đến nay, hai siêu cường đã chứng tỏ rằng họ sẽ bảo vệ lợi ích của chính mình... ngay cả khi phải trả giá bằng chủ quyền và sự sống còn của Iran.

Châu Âu đứng trước bờ vực của một thảm họa năng lượng, một lần nữa trao cho giới tinh hoa cơ hội để kiểm soát, ép buộc và phong tỏa công dân — những công dân phải lựa chọn giữa việc đứng lên một lần và mãi mãi hoặc tiếp tục bị các nhà lãnh đạo của họ xâm phạm. Lần này sẽ có ít nhiên liệu hơn để tháo chạy và ít điện hơn để ghi lại cảnh giam cầm của họ trên mạng xã hội.

Toàn bộ thế giới sẽ trông rất khác. Mọi quy trình an ninh đều bị bỏ qua, cách thức tiến hành chiến tranh không còn như trước, các mối quan hệ quốc tế và địa-kinh tế sẽ thay đổi.

Cờ trắng

Nếu vào ngày 7 tháng 4, Trump đe dọa nuốt chửng một thế giới khác, một nền văn minh khác, thì những gì xảy ra vào sáng ngày 8 tháng 4 là một phép màu thực sự. Hoặc có lẽ không phải vậy. Hoa Kỳ đã rút lui; họ đã lùi một bước. Donald Trump đã giương cờ trắng. Iran đã chiến thắng.

Theo Tehran, Hoa Kỳ và Israel đã bị buộc phải chấp nhận một thỏa thuận do sự kháng cự mạnh mẽ của Iran, điều này tương đương với một thất bại rõ ràng đối với họ. Sự cởi mở của Mỹ đối với mười điểm do Iran đề xuất được dẫn ra để ủng hộ cách diễn giải này.

Nếu phân tích mười điểm này, giả định chúng tạo nên kết quả cuối cùng của một thỏa thuận hòa bình, thì thật khó để không thấy cách diễn giải của Iran là đáng tin cậy.

Các điểm bao gồm:

- Một cam kết cụ thể của Hoa Kỳ nhằm đảm bảo không xâm lược
- Duy trì quyền kiểm soát của Iran đối với eo biển Hormuz
- Công nhận quyền làm giàu uranium

- Dỡ bỏ tất cả các lệnh trừng phạt sơ cấp
- Dỡ bỏ tất cả các lệnh trừng phạt thứ cấp
- Hủy bỏ các nghị quyết của Hội đồng Bảo an
- Hủy bỏ các quyết định của Hội đồng Thống đốc và giải phóng các tài sản của Iran
- Trả tiền bồi thường cho Iran đối với những thiệt hại phải gánh chịu
- Rút toàn bộ quân đội Mỹ ra khỏi khu vực
- Chấm dứt thù địch trên tất cả các mặt trận, bao gồm cả cuộc chiến chống lại lực lượng kháng chiến Hồi giáo ở Lebanon

Hai tuần được phân bổ để đạt được một thỏa thuận hòa bình trong khi đó đã không mang lại kết quả gì. Nhưng điều đó đã được dự đoán trước.

> Những gì tương lai mang lại là một ẩn số đáng sợ. Những gì chúng ta biết là chúng ta sẽ thấy người dân Iran nêu một tấm gương cho toàn thế giới về ý nghĩa của lòng dũng cảm và phẩm giá. Sẽ không có từ nào trong hai từ đó được tìm thấy trong bộ sưu tập huy chương của Mỹ.

Nguồn: Lorenzo Maria Pacini

Thẻ

- Trump

https://youtu.be/4k05CPhHP80